

NU STÅR DER SKUM FRA BØLGETOP

1 Nu står der skum fra bølgetop,
og blæsten river ned og op,
hvad Gud en sommer skabte.
Nu kan alene kærlighed
forhindre, at vi synker ned
i bitterhed - fortabte.

2 Nu haster skyerne forbi,
og modne æbler falder i
oktobermørke haver.
Gud lukker årets gyldne ring,
og sindet samler sig omkring
de lyse nætters gaver.

3 Gud, lær os før din vinters gru
som æblerne, der falder nu,
at slippe alt vort eget.
Din søn var her og viste os,
at døden intet finder hos
den, som har elsket meget.

4 Her mellem modenhed og død
velsign os med den sidste glød
af jordens lyse sommer,
og bryd så sindets frøskald ned,
så alt i os er kærlighed
den nat, da kulden kommer.

Den Danske Salmebog nr. 731
Lars Busk Sørensen, 1990 og 1993
Melodi: At sige verden ret farvel

Det er blevet efterår. Blæsten river blade
og grene ned. Og blæsten river op i det,
der ligger på jorden. Det hele farer rundt
og skummet står fra bølgerne. Vores frodi-
ge år går sin undergang i møde.

Sådan handler første halvdel af hvert vers
i salmen om undergangen:

I vers 2 er det æblerne, der slipper grenene
og falder ned.

I vers 3 er det os, der skal lære af æblerne
og slippe vores eget, at lade os falde,
og i vers 4 er det solens sidste gløder,
vi ser for os.

Efteråret er forgængelighed for fuld
udblæsning.

Men den bevægelse nedad, som også er et
billede på vores bevægelse mod døden, og
som er i begyndelsen af hvert vers, den
holdes oppe i anden halvdel af hvert vers:
her er bevægelsen modsat, noget holder
os virkelig oppe på trods af efterårets og
vores forgængelighed:

i vers 1 er det kærligheden

i vers 2: de lyse nætters gaver

i vers 3: Jesu kærlighed i liv og død

og i vers 4: Guds kærlighed

Selv om det går nedad, så holdes vi oppe.
Skyerne haster forbi, æblerne falder, ok-
tobermørket breder sig – men der er nogle
sprækker af lys.

Gud selv lægger an til at lukke årets ring:
en gylden ring, en dyrebar ring, en ring
med glød og lys.

Årets gang er i Guds hænder. Gud lukker
årets gyldne ring og vi samler vore tanker
om det, der var - om det, der skete for os
i dette år.

Og før vi lukker os ned i oktobermørke,

vil vores tanker gå omkring de lyse næt-
ters gaver: med alt det, Gud bragte frem
til os i foråret og de lyse timer i sommerti-
den, fuglene, børnene, Sankt Hans bålet,
sangene og smilene.
Oktobermørke haver rummer også de lyse
nætters gaver.

Vers 3 er en bøn til Gud om at lære os
at give slip på vores eget. Hvad skal der
komme ud af det? Vi skal få mere tilbage,
end vi gav slip på!

Og vores forbillede er Guds Søn:

*"Din Søn var her og viste os,
at døden intet finder hos
den, som har elsket meget."*

Den, som har elsket meget...

Vi taler om kærlighed indtil døden, ja,
døden på et kors.

Den totale hengivelse.

Jesus gav sig selv væk – og han fik det
hele igen ved opstandelsen.

Sådan en som ham kan døden ikke gøre
noget ved.

Han har lagt døden bag sig.

Han har brudt dødens magt.

Døden finder intet hos den, som har elsket
meget.

Jesus er vores forbillede og vejviser:

Guds Søn var her og viste os, at døden
intet finder hos den, som har elsket meget.

Det er vores bøn, at Gud vil lære os at

give slip, så vi kan få mere igen:
At dø, så vi kan opstå.
At opstå, så vi kan leve evigt.

Vi klamrer os til den sidste glød af jor-
dens lyse sommer. Vi lægger mærke til når
solen skinner i den her tid, hvor det lige
så godt kunne storme og regne og være
oktobermørkt. Vi klamrer os til den glød
og varme vi mærker i tiden mellem vores
modenhed og død.

Vi er endnu i live!

Men forgængeligheden og skrøbeligheden
puster os i nakken. Det er som om kun en
frøskald holder sammen på os. En skal, der
adskiller varmen fra kulden. En skal, der
beskytter os. En skal, der skal brydes ned
mens kærligheden skal vokse tilsvarende
– så alt i os er blevet til kærlighed den nat,
da kulden kommer.

Til sidst er der kærlighed og kulde.

Alt i os er kærlighed, når døden kommer.

Størst af alt er kærligheden.

Derfor vil kærligheden også være stærkere
end døden.

Vi må gå tilbage til vers 3 for at hente
salmens vigtigste ord frem:

*"Din Søn var her og viste os,
at døden intet finder hos
den, som har elsket meget."*

Hanne Margrethe Tougaard